

Der Talmud

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין נ

וְרָב אֵין כִּי יָמַן לֹא בָּכֶל לֹא מֵהָרֶת כִּי... לְמַעַן נָסַת
סָבָה מִן הַזָּרֶךְ וְלֹא מִן הַזָּרֶךְ (ל' ז') הַזָּרֶךְ וְאֶת
סָכְלָמָה הַלְּבָנָה מִן זָרֶךְ וְאֶת סָכְלָמָה כְּדֵין זָרֶךְ כְּדֵין
לְאֶת זָרֶךְ כְּדֵין : **א'** קָרְבָּן מִן זָרֶךְ וְאֶת זָרֶךְ מִן זָרֶךְ...

לזרה רב ברה
קנוי כי אהא רב דריש אמר אמר בטהראם פסק
ז' דאריא כיש קני כד קני אבל פסק דאריא לא
בש פשות רגשית פושתיה תורה סוף תורת שפה
כון דאריך ושב אוות לה קלא : זיקנה קורת בערך
עללה מעשרים מוקטן סך בערך עשרה ומוקטן בערך
רביה בפומי כטיר בטהראם פסל מא עזרא מבני ריבש
למאן קלוש יש קלש וויא לה חסונה מודת מיליה
לה קורת העשורה ברוח ואלא על בדרקןיעו צפעין
בדרכן העשורה צילחה מוחבה מהחמה אמר רבא מוחבך
ודרכן כמי ולדרכן מדרמי אחדדי ריבניא אמר טינה
בן כמי ודרכן לא אחותה בה הרבעה אויא כד מותגה
כח אופבא אמר רבה בכמי פסל בסוכה כשרה מא
אמברין קלוש כמי נמי ליליאן קלוש או קלש ווי לה
או נמי לא קלש וויא לה חסונה מודת ציליה ואלא
הה מודת מוחבה הובא ממי עלי גנער כשרין של
ודמיי איזמי אונשי קדרוא ובו שוחט אל היפגש וויא
בכת דאריאירא לא בעי חוקים כמי והרבעה בעי חזק
רב שעלא אמר זה וזה פסל רבא אמר (זה ההיכש
אלל).

מוציא פחדון. אלה מתקיימות במקומות שונים ובהן:
טבילה בים נעלם והונס ממנה רוח רוחנית ובו רוח קדושה. אלה
הן רוח רוחנית ורוח קדושה. אלה מתקיימות במקומות שונים ובהן:

לא תרמי ללה אלמלוחה
הרוא לה אמי' והי' עש
ורענן "המשט אלמלוחה
גבוי ו לא פעלת מזו ווז"
חויבתא רילמא כי בזבז
באלאם תיאו דאי' כי
הבנייה דהיכל כתביינא ז
אלילא אנד' רב הרוח
בריאות ואם יש לה אלה
יזיר מעשרים אמרת אנט
זוקט אלמלוחה מביריה ז
אמיר אבוי זאנא זאנא ז
קצין לה ותויה אלמלוחה
לרב אנד' לך רב דל
מי לא קשין אונדי אלמלוחה
תבאו ווא לדוד נג' חנוך
יעתק אנד' כלא רב ז
קשיין לדבען קורתה ז
חויברא ואשי דקבייה ז
ספכנא בעלמא ורב נטש
לא ספכוא ללה הא דה
קערלה הא זונבה זאנא ז
ידיש וויזויתט זי' ז
עשרה אמתות ארטז יוזע ז
מעשרים אמת און און ז
שלטמא בודה עטנא ז
בדחברא פלני אשטול
זריכא דאר אשטוקען ז
ר יהודיה כוון ולישכוב
לעטנא אונבל מבוי דל
סודה לד לדבען או ז
קאטורי ריבנן אונבל סך ז
יהודיה צידס זאנא אנט

הטרא

הנְּצָרָה
— ४४ —

ט' ט' ט' ט'

[כט כט]

EINE SEITE DES TALMUD. Der Herausgeber des – von Daniel Bomberg (Venedig 1520–1523) gedruckten – Talmud bestimmte dessen äußere Form für alle Zeiten. Man zitiert den Traktat, das Blatt und die Seite J. oder v., statt einer Numerierung der Seiten]. Abbildung: Traktat Erwan, Bogen 3, r. Der Traktat behandelt symbolische Akte, die die Durchführung bestimmter verbotener Handlungen am Sabbat ermöglichen.

 Titel der Seite; Name des Kapitels, seine Nummer in der Abfolge der Kapitel des Traktats, Name des Traktats, das Blatt.

Der Text des Talmud besteht aus zwei Elementen: Mischna – der hebräische Kodex, der in Palästina zwischen dem 1. und 2. Jahrhundert n. Chr. entstand – und Gemara – aramäische Zusammenfassung der Debatten über die Mischna in den babylonischen Akademien zwischen dem 3. und 6. Jahrhundert.

Raschi Kommentar:
Raschi (Rabbi Salomo ben Isaak)
– im 11. Jahrhundert Gelehrter in
Troyes – war der bedeutsamste
Bibekommentator. Seine Interpretation des
Babylonischen Talmud ist ein Klassiker der
rabbinischen Literatur.

Kommentar der Tosafisten.
Diese „Männer der Zusätze“
(Tosafat), Schüler von Raschi,
bestimmten die Tradition der Rabbinerschulen in Ashkenas (Deutschland und
Nordfrankreich) vom 12. bis 14. Jahrhundert.

 Kommentar von Rebbeinu [unser Lehrer] Chareinu ben Chushiel aus Kairwan. Inspiriert von der Responsa-Literatur (11. Jahrhundert) verfasste er einen vollständigen Kommentar des Babylonischen Talmud.

 Kommentar von Nasim ben Jakob ibn Schahin, dem hervorragenden Gelehrten und Führer der Juden in Tunesien (Kairawan, 11. Jahrhundert). Sein Kommentar folgt dem Babylonischen Talmud.

 Die „Beweise“ von Joel Sirkis, benannt nach dem Titel eines seiner Werke, Beth Chadeach (Neues-Haus); Korrekturen oder Interpretationen der Gemara und des Kommentars von Rashi (Polen, 16. Jahrhundert).

Anmerkungen von Alkiba Eger, „dem Jüngeren“, am Rande der Gemara, von Rav Nachman Kommentar und der Zusätze der Tosaftisten (Österreich-Ungarn, frühes 19. Jahrhundert).

Die „Tradition der sechs Ordnungen (der Mischnie)“, (entwickelt während 6.–19. Jahrhundert): eine Liste korrespondierender Texte aus verschiedenen Stellen des Talmud und aus der Literatur der Gelehrten.

 Biblische Bezüge für den Text der Gemara (16.–19. Jahrhundert): Diese kurzen Referenzen haben den Status von Talmudkommentaren.